

Петар С. Ђурчић*

Институт за европске студије
Београд

НЕМЦИ У СЈЕДИЊЕНИМ АМЕРИЧКИМ ДРЖАВАМА¹

Сажетак: Немци у Сједињеним Државама представљају једну од најмасовнијих заједница са дугом историјом присуства на америчком тлу. Премда се за датум првог насељавања узима 6. октобар 1683. када се група немачких верских избеглица доселила у Пенсилванију, присуство Немаца највероватније досеже и до времена првих европских насеља у Северној Америци. Тражећи верску слободу и побољшање материјалних услова немачке избеглице су се у континуитету, нарочито током XVIII, XIX и почетком XX века масовно усељавале у САД. У много чему, Немци су били изразито хетерогена заједница, а преважно у професионалном, лингвистичком и социјалном погледу. Поред анализе миграција, циљ овог рада јесте да представи и сложено наслеђе интеграције Немаца у америчко друштво. То се посебно односи на питање језика, његове употребе у школама, као и односа према доминантном енглеском језику и англоамеричкој заједници. Поред истраживања комплексног наслеђа интеграције, у чланку је представљен и значај Сједињених Држава које су вековима биле сигурно уточиште за многобројне политичке емигранте.

Кључне речи: Немци, Сједињене Америчке Државе, интеграција, асимилација, политика, миграције.

* petar.pero.curcic@gmail.com; petar.curcic@ies.rs; <https://orcid.org/0000-0002-1392-4427>

¹ Овај рад је настао у оквиру научноистраживачке делатности Института за европске студије, коју финансира Министарство науке, технолошког развоја и иновација Владе Републике Србије.

Увод

„Велика ми је част да говорим пред вама данас, а самим тим и са свим људима у Немачкој. Следеће године [1983.-прим. П.Ђ.] ћемо заједно прославити 300 година од првог немачког насељавања у америчким колонијама. Тринаест породица које су дошле у нашу нову земљу биле су претече више од 7 милиона немачких имиграната у Сједињеним Државама. Данас, највише Американаца тврди да има немачко порекло ... Немачки народ нам је толико тога дао, волимо да мислимо да смо део тог дуга вратили.” (millercenter.org, 2025)

Роналд Реган, Бон, 9.6.1982.

„Од нашег оснивања, немачки Американци су били централни део нашег напретка као нације. Први немачки емигранти, вредни и верујући, дошли су на наше обале да испуне снове о економским приликама и да, без мешања владе, живе у складу са својим верским начелима. Ови мушкарци и жене су основали породице и изградили средства за живот, показујући врлине које су помогле у формирању нашег јединственог америчког етоса и преносећи традиције које настављају да обликују наш културни идентитет. Данас, на Дан немачких Американаца, обележавамо њихов изузетан допринос нашој земљи и одајемо почаст више од 43 милиона Американаца који, као и ја [председник Доналд Трамп-прим. П.Ђ.], полажу право на немачко наслеђе.” (trumpwhitehouse.archives.gov, 2020)

Доналд Трамп, прокламација поводом Дана немачких Американаца, 5.10.2020.

Како су приметили и председници Роналд Реган и Доналд Трамп, немачки допринос историји САД био је немерљив, а број Американаца који имају и немачко порекло процењује се на више од четрдесет милиона, што их чини и највећом групом међу европским народима (после њих следе Ирци са око 31 милион, Енглези са 25, Италијани са 16, Пољаци са 8 и Шкоти са 5) (data.census.gov, 2025). Европско насељавање Северне Америке има традицију дугу четири века. Од прве колоније у Џорџтауну, па све до великих миграторних таласа током XIX и XX века, посебно се издвојила немачка заједница као нарочито значајна. О томе сведочи и њена бројност и разноликост. За разлику од британских

и низоземских колониста, као традиционалних група, и нових таласа колонизације које су предводили Италијани и Пољаци, немачко присуство у многу чему је особено, како по обиму, тако и по разноликости порекла, обичаја и језика. Циљ овог рада јесте да прикаже управо тај вишевековни и вишеслојни развој.

Колонијална епоха: прва насеља

Историја немачког присуства на територији данашњих Сједињених Држава има континуитет још од XVII века. Премда постоје индиције да су се први Немци населили у годинама непосредно после оснивања Џејмстауна (1607), према налазима појединих историчара, први Немац који се населио у САД био је генерални директор Нове Низоземске Петер Минуит (Peter Minuit), пореклом из Везела. Европске силе, пре свих Низоземска и Шведска, прве су насељавале простор источне обале немачким насељеницима. Минуитова улога била је посебно важна и у пројектима шведске колонизације. Постоје назнаке да је на територији данашњег Делавера шведска влада колонизовала Немце из Помераније која се тада налазила под влашћу Швеђана. Међутим, етничке, а самим тим и језичке границе нису биле тако једноставне. Низоземски језик био је веома близак нисконемачком регионалном језику из предела Рајне, Вестфалије, Фридланда и Дитмаршена, што разлике у разумевању порекла додатно отежава. То се најбоље види и по проучавању историје доласка калвиниста у САД. Већ 1677-1678. године група реформата из Алзаса и Палатината је у Њујорку основала колонију Нови Палц (New Paltz, New York). Међутим, истраживачи нису сагласни да ли је реч о германофоном реформатском становништву или о хугенотима, француским протестантима који су били присиљени да напуштају земљу услед притиска власти (von Skal, 1908).

Као најчешћи датум почетка колонизације узима се досељавање рајнских Немаца из града Крефелд у Пенсилванију 6. октобра 1683. године. Оснивање Пенсилваније имало је немерљиви значај у даљим немачким, па и европским напорима за колонизацију. Оснивач колоније Вилијем Пен је тежио да привуче бројне верске избеглице које су биле под притиском у конфесионално подељеној Европи. Пишући о предностима нове територије, Пен је нарочито апострофирао добру

климу, близину река и верску толеранцију за квакере и друге угрожене групе (Frantz, 2017). Пен је успоставио контакт са пијетистима у Немачкој, коју је два пута и посетио – 1671. и 1677. године. У настојањима да привуче насељенике, Пен је слао и два писма која су кружила по немачким земљама 1681. и 1682. године. Пеново деловање подстакло је групу менонита, предвођених правником Францом Данијелом Пасторијусом из Зомерхаузена недалеко од баварског града Вирцбурга, да крену у сеобу и оснивање Немачког града (Germantown) који је данас предграђе Филадельфије. Слично као и пре тога, тешко је било утврдити разлику између Низоземаца и Немаца, а њихов идентитет био је више конфесионални, него етнички. Менонити су били међу првим немачким насељеницима – након прве групе уследила су још два таласа. Први је био 1684. године када су менонити из Крефелда и Милхајма прешли Атлантук, а затим су их пратили и швајцарски менонити 1685. године. У оквиру анабаптистичког покрета поред менонита, посебно су били значајни и амиши и Моравска браћа. Сви ови покрети били су познати по снажној везаности за заједницу и напорима за ширење вере. После 1683. године па све до краја XVII века претпоставља се да је број менонита са 1.500 порастао на 4.200. Заједнице менонита из других колонија (посебно из Џорџије) су се под притиском рата између Велике Британије и Шпаније преселиле у Пенсилванију која је постала центар окупљања. Пенсилванија је била веома привлачна и за остале прогоњене протестантске деноминације. Пијетиста родом из Трансилваније Јоханес Келпиус је 1694. године предводио сеобу мистика у Пенсилванију (von Skal, 1908). Међутим, овакве верске групе чиниле су свега 6% укупног броја досељеника из Немачке. Већина Немаца, наиме, била је лутеранског и реформатског порекла (Kamphoefner, 2021).

Британске власти су, након великог страдања у Фалачкој/Палатинату почетком XVIII века допустиле насељавање дела немачких миграната током 1708. и 1709. године. Под вођством пастора Јосуе Харша (нем. Josua Harrsch) протестантски Немци су добили дозволу да се из енглеских лука упуте ка Америци, док су римокатолици били послати у Ирску где су се асимиловали у наредним генерацијама. Већи део Немаца насељен је у руралним деловима државе Њујорк, док је мањи део био упућен у Северну Каролину. Премда нису били доминантан слој, Немци су успели да се у столећу британске доминације Северном Америком наметну као важна заједница са преко 100.000 насељеника.

Убрзо по стицању независности, према попису из 1790. године највише Немаца је живело у Пенсилванији (око 1/3 становништва), Мериленду (12%), Њу Џерзију (9%), али и у Њујорку (8%) (Kamphoefner, 2021). Сеобе Немаца у Америку биле су, и поред снажног прилива, веома отежане. Савременици су писали да су се на бродовима током вишемесечних путовања појављивале грознице и мале богиње које су неретко десетковале број насељеника. Такође, и европске власти су половином 18. века покушавале да спрече промовисање сеобе у Америку хапшењем и другим мерама. Пред тога, успоравање миграција половином XVIII века није било изазвано само многобројним европским ратовима, већ и великим колонизационим плановима Пруске, Аустрије и Русије, као и константиним сукобима са локалним индогеним племенима који су довели у питање безбедност немачких колониста (Wokeck, 1985).

Будући да је само путовање било веома скупо и ризично, немали број Немаца је ступао у ропство које се отплаћивало након доласка на америчко тло (von Skal, 1908; Frantz, 2017). Овакав систем откупа (енг. redemption) обухватао је трошкове транспорта према бродарској компанији. Лутерански пастор, писац и учитељ Готлиб Миделбергер (нем. Gottlieb Mittelberger) био је велики критичар система откупа (Kamphoefner, 2021). Колонијалне власти су неретко показивале и резервисаност према Немцима шаљући их у руралне крајеве. Гувернер Њујорка Роберт Хантер преусмерио је Немце из Рајне у шумовите пределе у горњем току реке Хадсон тражећи од њих отплату дугова због транспорта. Будући да је производња катрана и смоле пропала, њујоршке власти су Немцима одузимале децу док не отплате дугове. Овакав третман натерао је Немце на побуну. Под вођством пекара и фармера Јохана Конрада Вајзера Немци су се 1712. године преселили на територију Мохавк племена ирокеске конфедерације. Син Јохана Вајзера Конрад је научио језик локалног племена и касније је постао вођа милиције и тумач пенсилванијске владе за племенске језике (von Skal, 1908).

Већ у британској епохи, немачка заједница суочила се са питањем асимилације у нови свет. Када је откупљивао 6.000 хектара земље од Вилијема Пена, Данијел Пасторијус је писао да је „Све само шума” (нем. „Es ist alles nur Wald”) коју је требало преуредити и населити. Међутим, изолована заједница у Немачком граду морала је да се прилагоди новим околностима. Напредак групе био је омогућен и због тога што је велики део Немаца био занатски и пољопривредно обучен, а у

градићу се развијала и производња лана. Пасторијус је, као лидер заједнице, напредовао и хијерархијски, па је 1687. и 1691. године изабран за члана скупштине Пенсилваније, а 1693. године за судију. Пасторијусов допринос био је такође немерљив, посебно у области образовања (Kamphoefner, 2021). И поред брзог развоја, међу британским колонистима постојало је велико неповерење према Немцима. Енглеска јавност показивала је бојазан и према немачким мигрантима. Најпознатији међу њима, Бенџамин Франклин, био је забринут због великог прилива Немаца и њихове компактности, те се плашио да Пенсилванија не постане немачка територија. Супротно томе, син Вилијама Пена Томас Пен сматрао је да успех Пенсилваније почивао управо на немачком елементу (von Skal, 1908; Frantz, 2017). Касније су у сукобима између Британаца и Француза, као и Британаца и локалних племена, Немци стали на страну Британаца што је олакшало њихов положај (Kamphoefner, 2021).

Очување идентитета било је посебно важно протестантским Немцима. Они су се разликовали од пуританаца по томе што нису имали праксу спаљивања вештица, а противили су се и оснивању јавних школа тражећи да образовање остане домен верских заједница. Први велики лист покренут је 1739. године (нем. Hochdeutsch Almanach), а 1742. године се појавила и Библија на немачком. Будући да су припадали првој или другој генерацији верских исељеника, Немци у Америци су били одушевљени Фридрихом II Великим и његовим реформама које су омогућиле веће, до тада незамисливе, верске слободе (von Skal, 1908). Најзначајнија фигура у верском животу протестанских Немаца био је Хајнрих Мелхиор Муленберг (1711-1787) који је 1748. године организовао лутерански синод, а био је и верски ауторитет у решавању многобројних спорова унутар заједнице. Сличну улогу имао је и Михаел Шлатер (1716-1790) који је предводио верски живот немачких реформата (Kamphoefner, 2021).

Прекретница за немачку заједницу у Америци био је Амерички рат за независност. На почетку рата за независност знаменити Немци нису имали јасне позиције. Фредерик Муленберг је био (према оптужбама брата Питера) симпатизер торијеваца који је променио став након британског бомбардовања Њујорка, а Михаел Шлатер је био капелан британске регименте. Немци су се више делили на патриоте и пацифисте, који нису желели да учествују у рату. Скоро 30.000 хесенских

војника ратовало је на британској страни током рата иако је знатан део њих прешао на америчку страну. Посебну улогу у одвраћању хесенских плаћеника имали су пацифисти, припадници различитих немачких деноминација. У америчкој војсци посебно важна фигура био је барон Фридрих Вилхелм Август фон Штојбен који је као Прус напустио армију своје домовине и отишао у Америку 1777. године да би 1778. године приступио револуционарној војсци (Trumbauer, 2005). Породица Муленберг дала је немерљив допринос стварању САД. Упркос оптужбама за лојалност Бритнацима, Фредерик Огастус Муленберг био је члан конгреса и први председник Представничког дома САД 1789. године (Kamphoefner, 2021). Немачка заједница на крају је све више и јасније показивала лојалност према новонасталој држави. Поводом смрти Џорџа Вашингтона, лист Филаделфијски коресподент (Philadelphische Correspondenz) је 1799. године написао:

„Зар га више нема?
Добри стари Вашингтон:
Боже! Какав ударац!
Земља се тресе, узбуркано море
Туга нас окружује.
Он пада, херој,
Често на терену
Спор се догодио,
Исус Навин, кога је Бог одредио,
Да ово буде слободна земља,
Није више овде!” (Owen Knauss, 1922: 167)

Миграциони токови Немаца и америчко померање границе

„Здраво Колумбо, хвала ти,
Заувек те славимо високо
Ти си нам показао пут
Из нашег тешког ропства,
Да нас спасе, ако се само усудимо
Да се опростимо од наше Отаџбине”
(Kamphoefner, 2021: 44).

„У Америку”, виче лудак весело и дрско, пркосећи првом тужном часу који ће му ставити на кушњу снагу... – „у Америку”, шапуће очајник

који је овде, на ивици пропасти, вучен, полако али сигурно, ка провалији – „у Америку”, тихо и одлучно каже јадник, који се увек изнова борио са мушка снага, узалуд супротстављена моћи околности... – „у Америку”, смеје се злочинац после своје успешно извршене пљачке... – „у Америку”, ликује идеалиста, одбацујући стварни свет... надајући се свету тамо преко океана који одговара оном створеном у његовом сопственом махнитом мозгу” (Moltmann, 1985: 21).

Трансатлантски миграциони таласи (1815-1914)

Од краја револуције 1783. до 1819. године укупна миграција из немачких земаља у САД била је минимална. Односно, број немачких избеглица је био свега 20.000 на прелазу векова. Такав развој почивао је на чињеници да су Европу захватили многобројни сукоби који су трајали све до Бечког конгреса (Kamphoefner, 2021). Према проценама Гинтера Молтмана, у периоду од 1816. до 1914. године око 5,5 милиона Немаца се населило у САД. Већина њих је дошла због социоекономског и политичког притиска који је постојао у немачким земљама. Ерупција вуклана Тамбора на Јави 1815. године је довела до ширења прашине која је утицала на лоше усеве широм света и повећања цена хране, а последично и на све веће сеобе. Од 1847. до 1854. године САД су доживеле највећу стопу релативне имиграције у целокупној историји. Од половине педесетих година, САД су се, међутим, суочиле и са опадањем миграције због неколико чинилаца. Прво, антимигрантски покрети као што су „Know Nothing” постајали су све значајнији у политичком животу САД. Друго, нема сумње и да је Амерички грађански рат знатно успорио миграције (Moltmann, 1985). Треће, и Италију и Немачку су захватили ратови за национално уједињење, а и европска колонизација према Аустралији, Канади, Јужној Африци и другим областима постала је масовнија како се век ближио крају.

Нови талас уследио је у седмој деценији XIX века. Године 1862. САД су усвојиле Homestead Act који је омогућио усељеницима заузимање до 64 хектра владине земље широм САД са изузетком изворних 13 колонија и држава као што су Мејн, Вермонт, Западна Вирџинија, Кентаки, Тенеси и Тексас. Насељеници су морали да на тој земљи живе пет година и да подигну домаћинство. По одлуци сви су могли да полажу право на земљу без обзира колико дуго су живели у САД и да ли су

били бивши робови или жене (Trumbauer, 2005). Усељавање Немаца није било само из правца Западне Европе. Одлуком империјалних власти у Русији из 1870. године, Немцима је била конфискована имовина коју су обрађивали од времена Катарине Велике и Александра I. Након овакве мере, Немци су се селили у правцу Канаде, али и у Северну и Јужну Дакоту, Небраску, Колорадо и Канзас. Ова сеоба имала је посебно важну улогу у пољопривреди, будући да су немачки досељеници из Русије донели посебну сорту жита развијајући на тај начин ратарство САД (Trumbauer, 2005).

Након периода краткотрајног успона, економска криза 1873. године поново је успорила прилив Немаца. Међутим, од 1879. године немачких миграната је било све више. Након почетног успона (1,5 милиона Немаца се крајем седамдесетих и почетком осамдесетих упутило у САД), број усељеника из Немачког царства је почео да опада. До 1892. године износио је око 100.000 годишње, да би између 1894. и 1914. био око 50.000 годишње. Шта је довело до оваквог развоја? Немачки рапидни индустријски раст првенствено је допринео смањивању миграција. Премда су индустријске области попут Саксоније и Шлезеије успеле да привуку радну снагу, у појединим покрајинама миграција ка САД-у је била знатна. То се посебно односило на југ и исток Немачке где је дошло до опадања виноградарства, кућне и текстилне индустрије. Региони источно од Елбе су имали стару, феудалну структуру велепоседа и због тога су сељаци напуштали своја имања одлазећи у прекоморске земље (Kamphoefner, 2021; Bade, 1980).

Насељавање америчког Запада

Сеобе Немаца ка западу могу се пратити још у најранијим фазама америчке историје. Посебно се то односило на територије и државе као што су Масачусетс, Њујорк, Пенсилванија, Мејн, па чак и Џорџија (Faust, 1909a). Немачко учешће у „освајању“ границе било је знатно. У том смислу, постојали су различити организовани покушаји да се Немци населе у САД. Миграције на запад су омогућиле креирање „немачког појаса“ који се протезао од Охаја на истоку до Небраске на западу и обухватао је Мисури и Висконсин. Такође, велико присуство Немаца било је и у Северној и Јужној Дакоти, као и у урбаном простору од Њујорка до Балтимора са знатним уделом у популацији Мериленда и

Њу Џерзија. У Висконсину је током друге половине XIX века живело око трећине становника немачког порекла. Од градова Њујорк је био најнасељенији Немцима, а затим Чикаго и Милвоки. Број Немаца је био велики и у Синсинатију и Сент Луису пре и после Грађанског рата (у Сент Луису је 1850. године трећина становника била немачког порекла). Поред тога, немачке заједнице су биле велике у Бафалу, Детроиту, Индијанаполису, Кливленду, Колумбусу, Дејтону и Толеду. До 1910. године удео у популацију Немаца у Сент Луису и Синсинатију је опао, али је у Милвокију остао висок и значајан.

Мигрантске заједнице задржавале су и знатан регионални карактер. Виртембержани су били присутни у Филаделфији, Хесењани у Балтимору, а људи из Бадена у Бостону. Баварци су се масовно досељавали у Њујорку. Милвоки је био седиште Мекленбуржана у САД, а Немци источно од Елбе су се населили у Мичиген, Ајову, Чикаго и северни Илиноис. Највише Немаца који су долазили у САД током тридесетих и четрдесетих година били су лутерани из Помераније, Шлезije и баварске Франконије. Они су се највише насељавали у Мичигену, Мисурију и Висконсину. Римокатоличке заједнице Немаца постојале су у Мисурију (Света Елизабета), Оклахоми (Окини и Окархе), око Џеферсон Ситија, као и у Ајови (Вестфалија), Канзасу (Олпе и Вестфалија) и Минесоти (Kamphoefner, 2021).

Важну улогу у сеоби ка Средњем западу имала су браћа Антон, Аугуст и Емил Флуше који су подржавали миграцију Немаца римокатолика у Ајову, Канзас и Мисури. Уз протестантске и римокатоличке организације и предузетнике, значајно је било и деловање неконфесионалних група и појединаца. Социјалистичко Тернерово друштво допринело је развоју Новог Улма у Минесоти. Овај градић, иначе страдао од Сијукса у рату 1862. године, био је обновљен захваљујући римокатоличком становништву из Бохемије. Нови Улм је био пример суживота различитих верских заједница немачког порекла. Римокатолици су развили бискупију 1857. године, а у месту је 1884. године основан и лутерански колеџ. Поред Средњег Запада, Немци су се највише насељавали и у Тексасу. Поред бројних успешних покушаја, постојали су и они без много резултата. Под вођством кнеза Карла фон Золмс-Браунфелса Друштво за заштиту немачких миграната је покушало да насели Немце у независну Републику Тексас од 1843. до 1847. године. Међутим, то предузеће је банкротирало, али постојали су и други слични планови.

У том погледу, Тексас је био посебно привлачан због великог пространства и положаја између Мексика и САД (Johnson 1951; Kamphoefner, 2021). Међутим, није само Тексас био занимљив немачким насељеницима. Сличан је био пример и са Гисенским емигрантским друштвом које је основано 1833. године са циљем промоције исељавања из немачких земаља у САД. Постојале су индиције да је ово друштво желело оснивање независне немачке државе на простору над којим САД нису успоставиле контролу. Међутим, немачка судбина, и поред ових покушаја, остала је везана за америчку државу и њене, испоставиће се веома разноврсне, могућности асимилације.

Бреме интеграције

„Понизност остаје наша слава,
Слобода је наше власништво,
Само у слободи тражите част!
Сходно томе, драга немачка браћо,
Руку под руку, грађани,
Певај и наш тужан звук” (Owen Knauss, 1922: 157-158).

„Свакако је жалосна ствар за сваког доброг републиканца што се округ Нортемптон противио пореском закону Конгреса. Док год постоји закон, сваки добар грађанин мора да га поштује. Не постоји законит начин да се избегне зли порез или лош закон осим петицијом законодавној власти да га укине. Насиље и жреб су превише погрешни и неразумни начини. Они који желе да имају сталну војску, који желе такву промену власти, радоваће се у срцу када се народ насилно одупре законима. Зато што такво погрешно понашање са собом носи притужбе и изазива позивање у војну помоћ и тиме давање превласти влади. Слободни грађани (Freie Burger) увек губе када се насилно опире законима и порезима” (Owen Knauss, 1922: 165).

„Нема сумње да ће незнање и закон о умерености уплашити многе потенцијалне имигранте, посебно сада када читају како су у Луисвилу Know Nothings масовно напали најтише и безопасније Немце и малтретирали их, без имало провокација” (Kamphoefner, 2021: 59).

„Тако мали Американац као војводство Хесен Касел; њихово становништво говори страним језиком, чита стране новине, изолује се од америчког елемента, и огрезло у незнању о америчкој политици, држи се ћелавог имена демократије и полаже право да подвргне синове земље деспотизму сила грубих бројева” (Kamphoefner, 2021: 76).

Политичка интеграција

Пре Америчког грађанског рата, немачки мигранти трпели су нападе и критике од нативистичких покрета и трезвењака због сопствених навика које су пренели из Европе. Током тридесетих и четрдесетих година XIX века међу Немцима је постојала велика дилема око асимилације и американизације. Џексонџанска демократија није допринела већој репрезентативности Немаца у политичким установама. Они су живели у компактним срединама и са ограниченим изборним могућностима у појединим окрузима и четвртима (Moltmann, 1985). Постојали су предлози и да се немачке заједнице одрже у компактним целинама и да се спроводе удружени колонизацијски подухвати како би се одржао идентитет. Супротно томе, Јулијус Фребел је педесетих година XIX века предлагао потпуно усвајање енглеског језика. На трагу тога, интелектуалци попут Кристијана Еселена (нем. Christian Essellen) су предлагали стапање немачке и америчке културе. Еселен је међу првима употребио и израз „Schmelztiegel” који је касније преведен на енглески као „melting pot” (лонац за претапање као својеврсна метафора за хомогенизацију друштва). Тим поводом је Карл Шурц 1859. године у једном говору рекао: „Истина је, Англосаксонац успоставља и одржава своју надмоћ, али без потпуног упијања осталих националних елемената. Оне модификују једни друге, а њихове посебне карактеристике треба да се помешају заједно помоћу свеукупне моћи слободе” (Conzen, 1985: 138).

Почетак Америчког грађанског рата затекао је Немце у тешком положају. Немачки насељеници у Мисурију су се противили одлуци те земље да подржи сецесију. Немачки волонтери у унионистичкој војсци су онемогућили трупе Конфедерације да преузму контролом над Мисуријем победом у Кемп Џексону (Trumbauer, 2005).

После Америчког грађанског рата стари ученик у револуцији 1848-1849. и политички емигрант Фридрих Кап је, пишући историју Немаца у колонијалном Њујорку, написао:

„У Америци не може постојати немачка нација, али Немци могу допринети богатим садржајима свог унутрашњег живота, ризницама своје мисли; што је већи терен на коме бирају да се боре, већи је њихов допринос... . Ако се то догоди, неће бити ничег болног, ничег трагичног у вези са распадом Немства у Америци” (Conzen, 1985: 141).

То би могла, тврдио је Кап, бити чак и нека врста васкрсења:

„Јер у овој тачки не можемо гајити илузије: онај ко емигрира одуштаје од своје отаџбине и за њу је изгубљен. ... Дакле, или Немац или Американац: Немац-Американац је само прелазна фигура, која нестаје у другој генерацији. Онај ко жели да остане Немац мора или остати у домовини или се вратити у њу, јер емиграција је за појединца који јој прибегне национална смрт” (Conzen, 1985: 141).

Капа су, ипак, критичари оптуживали да је негирао реално стање унутар немачко-америчке заједнице. То се посебно односило на плуралистичку интеграцију која је подразумевала вишеслојну и постепену американизацију уз задржавање културе и обичаја из Немачке (Conzen, 1985). Очување немачког језика било је, међутим, отежано пре свега због опадања броја Немаца у великим градовима на прелазу из XIX у XX век. У Синсинатију њихов број се смањио са 16,6% на 7,8%, у Милвокију са 26,7% на 17,3%, у Чикагу са 14,6% на 8,3% и у Сент Луису са 14,6% на 6,9%. У светлу промењених демографских околности, новине „Freie Presse” из Синсинатија су већ 1890. године позивале Немце да се уједине против Ираца и Јенкија који су спутавали употребу немачког језика (Dobbert, 1967).

Немачки мигранти, поготово они који су касније дошли, носили су са собом дилеме сопственог идентитета. Део римокатоличких избеглица које су дошле након Бизмарковог „Kulturkampf-a” сматрале су да су у идентитетском погледу прво римокатолици, па онда Немци. Са друге стране, Немци у Синсинатију су 1895. године на позив листа „Freie Presse” организовали прославу 25. годишњице пруске победе у рату са Француском. Поводом смрти канцелара Бизмарка неколико година касније Хајнрих А. Ратерман је написао: „Нисмо више у земљи слободних презрених сирочади без отаџбине; сада се усуђујемо да поносно храбримо своје груди и величамо своје порекло као синова и кћери најзавиднијег и најмоћнијег народа Европе!” (Ibid.).

Са све већом полазирацијом у односима између Уједињеног Краљевства и Немачке царевине, немачки медији трудили су се да утичу

на америчко јавно мњење. Амерички Немци окупљени око синсинатског Народног листа (Volksblatt) су писали за Енглеze:

„Тајно и јавно подржавали сте Конфедерацију; јер је ваш циљ био подела Уније и пад Републике. И поред тога симулирате пријатељство... Не, велика Република има само једног пријатеља на овој огромној земљи, а то је јака, моћна и поштена Немачка. Америка уједињена са Немачком пркосиће целом свету” (Dobbert, 1967).

Посебно је Велики рат заострио политичке прилике у САД. Бројни амерички Немци покушавали су, због подвојене лојалности између нове и старе домовине, да одрже неутрални положај САД. Подршка ратним напорима Немачке наишла је на осуду америчких власти које су 1917. године ушле у рат. Од преласка на страну савезника, америчка јавност вршила је снажну антинемачку кампању у којој су многе школе биле подстакнуте да избаце немачки из употребе, а и поједини градови мењали су имена (Trumbauer, 2005).

Од 1917. године био је видљив знатан пад у присуству немачких медија, као и уопште говорника немачког језика у САД. Све врсте права су ограничене Актом од шпијунажи из 1917. и Актом о побуни из 1918. године. Проблем је, у ратним околностима, био и за амише, меноните и хутерите који су били пацифисти. На основу Акта о страним непријатељима (Alien Enemy Act) из 1798. године, око 6.300 људи било је интернирано. Већина интернираних били су припадници посада немачких трговачких бродова (око 4.000), а мањим делом и мигранти (њих 2.300 је било под контролом због политичког деловања). Премда су у Мисурију Немци важили за лојалне централним властима, насупрот Енглеzима који су подржали Конфедерацију, америчка влада је организовала Биро за немачке говорнике који је требало да приближи Немцима ратне циљеве САД. Међу Немцима је такође било сукоба. У Небраској су заговорници проамеричке и савезничке политике били нападнути од стране присталица Централних сила. Кју-клукс-клан (ККК), познат по својим кампањама линча над припадницима афро-америчког становништва на југу САД, био је посебно активан и у сузбијању немачких утицаја. Присталице клана отворено су се противиле употреби немачког језика у црквама и школама. И многобројни амерички Немци били су чланови различитих организација америчких националиста, не само ККК, већ и Патриотског реда синова Америке.

Немачка заједница суочавала се током међуратне епохе и са притиском прохибиције и црвеног страха. Наиме, бројне трезвењачке организације које су деценијама критиковале употребу алкохолних пића неретко су нападале Немце због њихових навика. Такође, антикомунизам је био посебно важан, поготово након 1917. године будући да је унутар синдикалног покрета било доста представника Немаца. Немачка заједница активно је подржавала кандидате који су се залагали за укидање 18. амандмана на устав САД о прохибицији. Због тога су на председничким изборима 1928. године подржали Ал Смита који је изгубио од републиканца Херберта Хувера, који је и сам био немачког порекла.

Током двадесетих година у САД је дошло и раста нацистичког покрета у емиграцији. Немачка заједница подељено је дочекала долазак Адолфа Хитлера на власт 1933. године. Лист Лутерански сведок (Lutheran Witness) из Мисурија подржавао је нацисте и негирао антисемитизам нових власти. Овај лист је до напада на Перл Харбур подржавао изолационистичку политику Сједињених Држава. Слично томе, поједини медији у Тексасу попут Тејлор Херолда одржавали су везе са нацистичким пропагандистима. У САД један од водећих људи нацистичке пропаганде био је Вилхелм Кунце који је био вођа Немачко-америчког савеза, организације у којој 40% чланова нису били немачког порекла. Постојале су бројне организације попут Пријатеља Нове Немачке (Friends of New Germany), Теутоније и других које су имале велику популарност међу присталицама фашизма. Супротно томе, Народни пријатељ Сијукс Ситија (Sioux City Volksfreund) још 1932. је писао о путу у диктатуру. Комитет имиграције и натурализације Представничког дома Конгреса САД морао је да укине организацију Пријатељи Нове Немачке 1935. године (Rippley, 1985). Међутим, немачки мигранти, посебно они лутерански, временом су се упознавали и са критичарима нацизма као што су били пастори Мартин Нимолер и Дитрих Бонхефер. Такође, и дугогодишњи сенатор државе Њујорк Роберт Вагнер, иначе рођен у Немачкој 1877. године, био је оштри противник антисемитизма и нацизма и агитовао је да се сузбију тоталитарни утицаји у Сједињеним Државама (Kamphoefner, 2021).

У Другом светском рату Немци су у далеко мањој мери били предмет напада у односу на 1917. и 1918. годину. Према истраживањима јавног мњења непосредно након уласка САД у рат, амерички грађани

највише су за рат кривили Јапанце (28%), а потом и Немце (12%). Ипак, истраживање из 1944. године највише је за рат окривљавало нацистичко вођство (58%), 38% лидере и народ, а само 2% немачки народ. Поред тога, америчке власти спроводиле су и мере интернације. Међутим, највише интернираних је било Јапанаца између 110.000 и 120.000, а у исто време између 3.000 и 10.000 Немаца је било присилно пресељено (Trumbauer, 2005; Totten, 1985).

Представници немачке заједнице активно су партиципирали у политици САД још од њеног оснивања. Амерички историчар Фредерик Џексон Тарнер је у својој пажње вредној студији о значају границе за америчку историју сматрао да је немачки, и уопште, германски чинилац, имао посебно важну улогу у трансформацији и американизацији рурбних пространстава Средњег запада. Тарнер је веровао да су Немци и Скандинавци у великој мери унели идеале једнакости и слободе који су били основа демократије на средњем западу и у Америци уопште као граничарском друштву (Turner, 1920). Пре 1930. године у Представничком дому конгреса је било је 43 чланова који су били рођени у Немачкој, али се само 7 могло рачунати у етничке лидере немачких Американаца на основу представљања изборних јединица, учешћа у немачким активностима, интелектуалном живот и породичном окружењу (Adams, 1985). Упркос великом присуству у радничком покрету, мало је етничких Немаца који су играли кључну улогу у националним синдикалним организацијама. У социјалистичким партијама, иначе малобројним у односу на укупни двопартијски политички систем, од 50 градоначелника 9 је било немачког порекла. Емил Зајдел (Emil Seidel) је 1910. био изабран за градоначелника Милвокија, а провео је 6 година у Берлину где се упознао са социјалистичким, односно социјалдемократским покретом. Касније је и Френк Цајдлер био градоначелник у истом граду од 1948. до 1960. године (Kamphoefner, 2021). У Тексасу постојале су и присталице политичког радикализма Ота Мајцена, четрдесетосмашког избеглице из Шлезеје, који је допринео развоју социјалистичког покрета у САД-у. Унук Ота Мајцена И. Р. Мајцен био је кандидат за гувернера Тексаса 1914. године освојивши друго место са 11,6% гласова. Међутим, и поред знатног политичког присуства, немачка заједница суочавала се и са другим питањима.

Између немачког и енглеској језика

Већ од британског колонијалног периода поставило се питање интеграције немачке заједнице у ново друштво. Премда је Бенџамин Френклин повољно писао о осећају немачких миграната за породицу, домаћинство и пољопривреду, он је са неповерењем гледао на јачање немачких заједница у Пенсилванији пишући да палатински Бури (енг. Palatinate Boors) ретко уче енглески. Слични проблеми наставили су се и у наредним деценијама (Kamphoefner, 2021). Чак је и млади Џорџ Вашингтон приметио да су Немци невољни да говоре енглески (McCarthy, 1985).

Премда су постојали митови да немачки није добио статус службеног језика у САД изгубивши у односу на енглески за један глас, историјски извори не потврђују ову тезу. Петиција германофоних становника Вирџиније из 1794. да се омогући да се закони САД штампају упоредо на енглеском и на немачком није добила одобрење Конгреса. И на нивоу савезних држава Немци су покушавали да повећају присуство сопственог језика у школству, судству и јавној управи. Акт из 1834. године о слободном школству додатно је отежао могућност неенглеским школама да одржавају наставу. Ипак, немачки су медији константно безуспешно тражили билингвалну наставу и право да се немачки језик користи у судовима. Висконсин, као територија, изгласао је закон о обавезној употреби и учењу енглеског у свим областима. Ова мера додатно је пооштрена 1854. године када је нови закон забрањивао наставу на било ком језику осим на енглеском, а сличне одлуке доносиле су и савезне државе Индијана и Илиноис 1889. године (Huffines, 1985). Поједине протестантске верске заједнице, попут амиша, менонита, хутерита, аманита, мораваца, лутерана и реформата ретко су се асимиловале задржавајући сопствени језик у верском и свакодневном животу (Kamphoefner, 2021). Конфесионалне парохијалне школе омогућиле су одржавање немачких заједница, чак и у римокатоличком окружењу (Eichhoff, 1985).

Међу Енглезима постојали су представници који су сматрали да треба омогућити веће присуство немачког будући да је у питању језик науке и културе. Супротно томе, међу Немцима је било противљења већој употреби немачког у јавним установама и образовању. Вилијем Хистер и Карл Шурц су сматрали да је енглески главни језик САД и да тако треба и да остане. Међу политичким мигрантима из 1848-1849.

године постојала је идеја да се американизација врши одвојено у односу на англицизацију. Због тога су они штампали своја издања на немачком језику промовишући америчке идеале слободе и демократије. Међутим, овакав став није наишао на одобрење англофоног и досељеничког немачког становништва (Huffines, 1985).

Главни проблем немачког језика у САД почивао је у томе што није био кодификован. У Пенсилванији је доминирала старија верзија нисконемачког и фалачки дијалекат (из кога је касније и настао пенсилванијски немачки), а свака генерација немачких миграната доносила је са собом многобројне локалне говоре. У Тексасу је дошло до стварања новог, тексашког немачког, који је био спој више говора из различитих делова Немачке уз ослањање на стандардизован језик. У Висконсину и осталим државама, међутим, политика стварања новог немачког на америчком тлу није успела, те су Немци почели међу собом да комуницирају на енглеском језику што је убрзало њихову интеграцију (Eichhoff, 1985).

Бројне политичке промене у САД у првој половини XX века неминуно су утицале и на немачку заједницу. Опадање немачке културе у САД је повезано како са дезинтеграцијом немачко-америчке етничке кохерентности, тако и са приближавањем европским атлантским савезницима у Првом и Другом светском рату (Totten, 1985). Ипак, и природна асимилација и промене демографских околности довели су до опадања броја говорника немачког језика. Поређења ради, 1910. године 54% свих дневних и 56% недељних новина које су излазиле на страним језицима у САД било је на немачком. Четрдесет година касније, њих је било 7%, односно 15%. Оваквом паду знатно су допринеле и политичке околности. Власти су у од 1917. године спроводиле одлучне мере спутавања немачког језика. Гувернер Ајове је 1918. године издао прокламацију у којој је забрањивао било који други страни језик изузев енглеског. Сличне уредбе биле су у Чикагу и Монтани. Оваква језичка политика наставила се и након Првог светског рата. Небраска је 1919. године усвојила мере о регулацији наставе енглеског у свим школама по узору на Ајову, а слично је било и у Орегону где је 1922. године организован референдум на коме је КKK помогао доношењу закона о школама. Централне власти САД су увеле и рестиктине тестове писмености 1917. године, као и националне квоте за миграцију 1921. и 1924. године.

Немачки отпор био је у првим годинама након Великог рата знатан. Роберт Мејер је тражио од Врховног суда да преиспита одлуку Небраске због чега је 1923. године избио и случај *Meyer v. Nebraska*. Немачки римокатолици и лутерани су се заједнички борили за језичка права. У случају Орегона, случај *Pierce v. Society of Sisters* 1925. године довео је до победе немачких заједница. Сличне борбе су биле и у Мичигену од 1920. до 1924. године (Kamphoefner, 2021). Ипак, многи Немци су само-иницијативно одбацивали сопствену културу и везе са старом домовином тиме што нису куповали књиге из Немачке после 1914. године. Лутеранска црква већ је у међуратном периоду започела процес усвајања енглеског као богослужбеног језика (Kamphoefner, 2021; Huffines, 1985; Rippley, 1985). Делови верских заједница, менонити из Русије и поједине скупине амиша, напустиле су употребу немачког и прилагодили се енглеском као обредном језику од 1927. до Другог светског рата (Eichhoff, 1985). Од 1940. до 1960. број говорника немачког као матерњег је опао за 36% (са 4,95 милиона на 3,146). Током шездесетих и седамдесетих година XX века тај број је порастао за 93,7%, односно на 6,093 милиона. Шта је допринело оваквом порасту? То није била последица миграција, већ успона етничке свести и укупне друштвене либерализације будући да су људи у зрелим годинама почели да се изнова изјашњавају као Немци. Њихов број је опао 1979. на 5,49 милиона, односно за 10%. Немачка штампа је остала стабилна током шездесетих и седамдесетих година са око педесетак медија. Усвајање језика међу млађом популациом било је отежано пре свега због опадања броја школа и смањивања обима наставе у недељним конфесионалним школама (Fishman, 1985).

Политичко-интелектуална емиграција

Поред тога што су важиле као држава у којој су призната права многобројним прогоњеним верским мањинама и заједницама из Европе, САД су биле веома привлачне и генерацијама политичких миграната. Премда су политички емигранти имали веома мали удео у укупној немачкој популацији, они су одиграли значајну улогу у политичком и интелектуалном животу САД-а. Посебно након 1815. године број избеглих дисидената почео је нагло да расте. У првом таласу доминирали су републиканци, радикали и либерали. Међу познатијима су били Карл

Фолен (који је био оптужен да је агитовао на убиство конзервативног књижевника и доушника полиције Августа фон Коцебуа), Франц Либер и Густав Кернер. Највише политичких прогнаника је дошло након револуције 1848-1849. Демократе, либерали и републиканци напустили су немачке државе, посебно Баварску, Баден и Виртемберг. Вођа покрета у Бадену Густав Струве емигрирао је у САД 1849. године. Међу многобројним политичким мигрантима, нарочито значајан био је Карл Шурц (1829-1906). Након покушаја да са професором Готфридом Кинкелом успостави демократски лист у Бону и обрачуна се са пруским трупамa, Шурц је, најпре краткотрајно, а потом и трајно напустио Европу населивши се у САД 1852. године. Он се у свом првом боравку у САД 1849. године населио у Мисурију где је постао утицајан новинар и члан новоформиране Републиканске странке. Касније, Шурц је био не само сенатор и представник САД у Шпанији под Линколном, већ и државни секретар за унутрашње послове под председником Радерфордом Хејнсом (1877-1881). Шурц је развио систем националних паркова и борио се за права индогеног становништва. Шурцова жена Маргарета Мајер Шурц је пренела у САД концепт обданишта који је у Немачкој развио Фридрих Фребел 1837. године (Trumbauer, 2005).

Поред Шурца, многи четрдесетосмаши су били присутни у политичком животу у САД у педесетим и шездесетим годинама XIX века. Посебно се то односило на немачке официре, бивше револуционаре, који су активно учествовали на страни Уније током Грађанског рата (Лудвиг Бленкер, Франц Зигел, Александар Шимелфениг и Август Вилих). Међу официрима постојале су и горљиве присталице комунизма. Август Вилих је, уз Карла Шапера, био опозиција Марксу и Енгелсу унутар Комунистичке лиге. Јозеф Арнолд Вајдемајер (Joseph Arnold Weydemeyer) основао је лист Револуција који је био у супротности са либералном штампом коју су заједно издавали Готфрид Кинкел и Лајош Кошут. Уједињење Немачке 1870-1871. политичка емиграција је дочекала на различите начине. Август Вилих се вратио у Пруску као војни експерт, али се након рата са Француском 1870. вратио у Охајо где је и преминуо. Лоренц Брентано, потомак старе и угледне немачке племићке породице, је након слома револуције напустио родни Баден и преселио се у САД. У Илиноису је Брентано радио као уредник „Illinois Staats-Zeitung”, да би до 1877-1879. био и члан Представничког дома Конгреса САД (Becker, 1887). Међу немачким радикалима посебно

су након Грађанског рата оснажили анархисти и социјалисти. Током прогона социјалдемократа у Немачкој за време Бизмаркове епохе појединци попут Паула Гроткауа и Јохана Моста су оснивали радничке новине у емиграцији (Kamphoefner, 2021).

Слом Немачког царства у Великом рату, те успон и пад Вајмарске републике нису драстично утицали на миграцију која је више деценија била у опадању. Међутим, од доласка нациста на власт 1933. године ово питање поново је постало важно. Од 1933. до 1945. године 94% свих емиграната из Немачке, Аустрије и Чехословачке били су Јевреји. Поред Јевреја, међу политичким мигрантима немачког порекла били су и Макс Делбрик, син немачког војног историчара и конзервативног политичара Ханса Делбрика, писац Томас Ман, књижевница Ана Зегер и режисер Фриц Ланг. Јеврејска и немачка емиграција дала је немерљив допринос у различитим областима културног и интелектуалног живота у САД. Америчку политикологију обликовали су Карл Дојч, Ханс Моргентау, Хенри Кисинџер и други. У области социологије и филозофије у САД-у су радили Макс Хоркхајмер, Теодор Адорно, Пол Лазарфелд, Херберт Маркусзе, Карл Манхајм, Хана Арент, Лео Штраус, Карл Манхајм, Емил Ледерер, Паул Тилих, Ернст Касирер и други. У Немачкој је дошло до истинског урушавања многих академских дисциплина, посебно социологије, политикологије, психологије, архитектуре, јеврејских студија, математике, физике, хемије, медицине, марксизма и друштвене теорије. Амерички универзитети, међутим, имали су различити однос према мигрантима будући да поједини нису прихватили жене и Јевреје због сопственог, интитуционално утемељеног, конзервативизма. Мигранти су се и самоорганизовали, па су настале и институције попут Института Лео Бек за јеврејску историју, Истраживачке организације за немачку миграцију и Института за друштвена истраживања који је из Франкфурта пребачен на Универзитет Колумбија (Strauss, 1985; Spalek, 1985; Malherek, 2022).

Привреда

У привредном погледу, немачки досељеници су са собом доносили не само занатске вештине, већ и индустријску производњу. Посебно је то важило у пољопривреди, виноградарству, али и пиварству.

Производња пива се развила у Тексасу и Минесоти. Хенри Ц. Хајнц је направио велику прехранбену компанију која је 1876. године патентирала кечап. Леви Штраус био је немачки изумитељ фармерица, а свој посао је развио 1850. године у Сан Франциску у Калифорнији. Други талас индустријске револуције допринео је и настанку великих предузећа у авио-индустрији. Породица Боинг, иначе немачког порекла, имала је великог удела у развоју авијације (Kamphoefner, 2021; Trumbauer, 2005). И поред знатног удела у предузетничком слоју, већина немачких миграната била је радничког и занатлијског порекла (Keil, 1985).

Уместо закључка: Немци у САД као стара заједница

Са више од три века постојања, а може се рећи и четири, Немци у САД представљају групу са особеном дугом традицијом постојања. Њихова бројност, утицај на свакодневни живот и језик, трајно су обликовали Сједињене Државе. Премда је број особа које поседују немачко порекло изнад 40 милиона, историјски развој током XX века је показао да је интеграција била могућа и да, и поред бројних изазова, није ескалирала у етнички сукоб. Као најјача сила у међународним односима, било војним, било економским и дипломатским, САД су омогућиле и олакшале чвршћу интеграцију. То се најбоље види и по броју говорника будући да се на попису 2020. године 857.426 становника САД изјаснило да говоре примарно немачки. Ипак, од овог броја убедљива већина (729.509) је тврдила да енглески разуме јако добро што отвара могућност брже интеграције. Поређења ради, шпанских матерњих говорника је 41 милион, а затим следе кинески (3,4 милиона), тагалог (1,7 милиона), вијетнамски (1,5 милиона), арапски (1,4 милиона), француски (1,2 милиона), корејски и руски (око 1,1 милиона) и хаићански (скоро 900 хиљада) (data.census.gov, 2025b). Судбина немачке заједнице у САД-у повезана је са укупним опсегом миграција и њиховим развојем у наредним деценијама. Са малим приливом нових миграната из Европе и са појавом заједница из Источне Азије и Африке удео Немаца несумњиво ће постајати све мањи, премда ће њихов допринос остати немерљив у историји САД и њеној култури сећања.

Литература

- Adams, W. P. (1985). "Ethnic Leadership and the German-Americans" In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (148-160)
- Bade K. J. (1980). "German Emigration to the United States and Continental Immigration to Germany in the Late Nineteenth and Early Twentieth Centuries", *Central European History*, 13(4): 348-377.
- Becker, M. J. (1887). *The Germans of 1849 in America*, MT Vernon: The Republican printing house.
- Dobbert, G. A. (1967). "German-Americans between New and Old Fatherland, 1870-1914", *American Quarterly*, 19(4): 663-80.
- Eichhoff, J. (1985). "The German Language in America" In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.) *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (223-241).
- Faust, A. B. (1909). *The German Element in the United States with Special Reference to its Political, Moral, Social, and Educational Influence*, Vol. 1, Boston and New York: Houghton Mifflin Company.
- Faust, A. B. (1909). *The German Element in the United States with Special Reference to its Political, Moral, Social, and Educational Influence*, Vol. 2, Boston and New York: Houghton Mifflin Company.
- Frantz, J. B. (2017). "To the New World. Seventeenth and Eighteenth Centuries" In: Bronner, S. J. and Brown, J. R. (eds.), *Pennsylvania Germans*, Baltimore: Johns Hopkins University Press (36-52).
- <https://trumpwhitehouse.archives.gov/presidential-actions/proclamation-german-american-day-2020/> (5.10.2020). [trumpwhitehouse.archives.gov](https://trumpwhitehouse.archives.gov/presidential-actions/proclamation-german-american-day-2020/). <https://trumpwhitehouse.archives.gov/presidential-actions/proclamation-german-american-day-2020/>
- Huffines, M. L. (1985). „Language-Maintenance Efforts Among German Immigrants and Their Descendants in the United States" In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (241-251).
- Jackson Turner, F. (1920). *The Frontier In American History*, New York: Henry Holt And Company.

- Johnson, H. B. (1951). "The Location of German Immigrants in the Middle West", *Annals of the Association of American Geographers*, 41(1): 1-41.
- June 9, 1982: Address to the Bundestag in West Germany (21.4.2025). miller-center.org. <https://millercenter.org/the-presidency/presidential-speeches/june-9-1982-address-bundestag-west-germany>
- Kamphoefner, W. D. (2021). *Germans in America: A Concise History*, Lanham, Boulder, New York, London: Rowman & Littlefield.
- Keil, H. (1985). "German Immigrant Workers in Nineteenth-Century America: Working-Class Culture and Everyday Life in an Urban Industrial Setting", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (189-207).
- LANGUAGE SPOKEN AT HOME BY ABILITY TO SPEAK ENGLISH FOR THE POPULATION 5 YEARS AND OVER (21.4.2025). data.census.gov. <https://data.census.gov/table/ACSDT1Y2021.B16001?q=B16001:LANGUAGE+SPOKEN+AT+HOME+BY+ABILITY+TO+SPEAK+ENGLISH+FOR+THE+POPULATION+5+YEARS+AND+OVER&g=010XX00US-&moe=true&tid=ACSDT1Y2021.B16001>
- Malherek, J. (2022). "Nativism and the Spectre of Antisemitism in the Placement of German Refugee Scholars, 1933–1945", In: Berger, S. and Müller, P. (eds.), *Dynamics of Emigration. Émigré Scholars and the Production of Historical Knowledge in the 20th Century*, New York and Oxford: Berghahn (74-94).
- McCarthy, J. A. (1985). "The German Language in America: An Open Forum", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (270-283).
- Moltmann, G. (1985). "The Pattern of German Emigration to the United States in the Nineteenth Century", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (14-24).
- Neils Conzen, K. (1985). "German-Americans and the Invention of Ethnicity", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (131-148).

- Owen Knauss, J. (1922). *Social Conditions among the Pennsylvania Germans in the Eighteenth Century, as Revealed in German Newspapers Published in America*. Lancaster, PA: The New Era Printing Company- Pennsylvania-German Fociety.
- People reporting ancestry (21.4.2025). data.census.gov. <https://data.census.gov/table/ACSDT5Y2020.B04006?t=Ancestry>
- Ripley, J. (1985). "Ameliorated Americanization: The Effect of World War I on German-Americans in the 1920s", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 2. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (217-232).
- Spalek, J. M. (1985). "Research on the Intellectual Migration to the United States After 1933: Still in Need of an Assessment", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 2. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (287-303).
- Strauss, H. A. (1985). "Transplanted and Transformed: German-Jewish Immigrants Since 1933", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 2. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (245-265).
- Totten, C. M. (1985). "Elusive Affinities: Acceptance and Rejection of the German-Americans", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 2. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (185-204).
- Trumbauer, L. (2005). *Immigration to the United States. German Immigrants*, New York NY: Facts On File, Inc.
- von Skal, G. (1908). *History of German Immigration in the United States and Successful German-Americans and their Descendants*, New York: F. T. & J. C. Smiley.
- Wokeck, M. (1985). "German Immigration to Colonial America: Prototype of a Transatlantic Mass Migration", In: Trommler, F. & McVeigh, J. (eds.), *America and the Germans. An Assessment of a Three-Hundred-Year History*, Vol. 1. Immigration, Language, Ethnicity, Philadelphia: University of Pennsylvania Press (3-13).

GERMANS IN THE UNITED STATES OF AMERICA

Summary: The German population in the United States constitutes one of the most substantial and historically enduring ethnic communities on American soil. While October 6, 1683—marked by the arrival of German religious refugees in Pennsylvania—is traditionally recognized as the inception of organized German settlement, the presence of individuals of German origin dates back to the earliest phases of European colonization. Motivated by the pursuit of religious liberty and the aspiration for improved socio-economic conditions, German migrants arrived in successive waves, particularly throughout the 18th, 19th, and early 20th centuries. Characterized by considerable internal diversity, the German-American community exhibited significant heterogeneity in terms of religious affiliation, linguistic practices, and socio-economic backgrounds. This study not only investigates the migratory trajectories of German immigrants but also seeks to explore the multifaceted legacy of their integration into the fabric of American society. Particular attention is given to linguistic dynamics—specifically, the use of the German language in educational institutions and the broader societal attitudes toward English as the dominant linguistic medium. Beyond examining the intricacies of cultural and linguistic assimilation, this paper also underscores the role of the United States as a longstanding refuge for political exiles, highlighting its historical significance as a sanctuary for those fleeing persecution and seeking new opportunities.

Keywords: Germans, United States, integration, assimilation, politics, migration.